

Er was eens een boer, die aardappels verbouwde. Hij was een gelovig mens, actief in de kerk. Alleen, hij stond niet echt bekend als een vrijgevig mens. Aan tafel, voor het eten, ging hij altijd hardop voor in gebed. En hij zei dan elke dag: 'Wilt U zijn met allen die honger lijden, geef hen toch alstublieft te eten.' Op een dag zei zijn zoontje: 'Papa, ik wou dat de aardappelschuur van mij was!' De boer trok één wenkbrauw op, en hij zei: 'Waarom, jongen? Waarom zou je dat willen?' 'Nou', zei het jongetje, 'als de aardappelschuur van mij was, dan kon ik uw gebed verhoren.'

Dat is nou precies waar we het over hebben, vanmiddag! Je kunt van alles bidden, en dat is heel goed! Dat moet je vooral doen! Maar bidden is nooit vrijblijvend. Bidden is als een boemerang. Heb je weleens met een boemerang gespeeld? Die kun je

zo héérlijk weggooien. Je ziet hem zo rondcirkelen. En als het goed gaat, dan komt hij terug. Soms moet je bukken, anders klapt hij tegen je hoofd. Zo is het ook met het gebed. Je kunt bidden voor mensen om je heen, mensen ver weg of mensen dichtbij. En wat gebeurt er

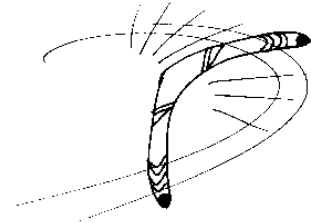
dan? Dan komt dat gebed als een boemerang terug bij jou zelf! Jij legt je vraag voor aan God. En God legt als het ware Zijn vraag weer terug bij jou: 'Wat doe jij zélf?' Die boer kon wel bidden voor mensen met honger, maar wat deed hij er zélf aan?

De boemerang bij Nehemia

Bidden als boemerang. Je ziet dat heel duidelijk gebeuren in Nehemia 1. Prachtig, dat hoofdstuk! Nehemia woont in Susa, in het koninklijk paleis van de Meden en de Perzen. Maar Nehemia is een Jood, Susa is niet zijn eigen stad. Dat is Jeruzalem, 2000 kilometer ver weg. Lang geleden zijn alle Joden uit Jeruzalem weggevoerd, als gevangenen, in ballingschap, ver weg, naar Babylonië, wat nu Irak is. Maar de tijden zijn veranderd. De Babyloniërs zijn verslagen door de Meden en de Perzen. En koning Kores van de Meden en de Perzen heeft tegen de Joden gezegd: 'Jullie mogen terug naar huis, terug naar Jeruzalem.' En inderdaad: er zijn al groepen Joden uit de ballingschap teruggetrokken. In Jeruzalem is de tempel al weer opgebouwd. Maar de rest van de stad is blijven liggen. Eén grote puinhoop. Een stad zonder muren, iedereen kan zomaar een inval doen.

Dat is het bericht dat Nehemia hoort, als een broer van hem uit

Jeruzalem op bezoek komt in Susa. Het zijn vreselijke berichten. Het gaat slecht met de Joden die teruggegaan zijn. De motivatie om het land weer op te bouwen is helemaal weg.

Wat doet Nehemia, als hij dat hoort? Kijk maar mee, in vers 4. 'Toen ik deze woorden hoorde, ging ik huilend op de grond zitten. Ik rouwde dagenlang, ik vastte en riep de God van de hemel aan.' Nehemia is ontzettend geraakt door wat hij hoort. Hij vindt het vreselijk, wat er gebeurt daar in Juda, in Jeruzalem, ver weg. De stad van God ligt in puin! De naam van de HERE, die wordt op die manier bespottelijk gemaakt!

We hebben gelezen, in de rest van dat hoofdstuk, wat Nehemia dan bidt. Wat de inhoud is van zijn gebed. Hij richt zich eerst op God, hij denkt aan wie God is. Vers 5: 'Ach HEER, God van de hemel, machtige en ontzagwekkende God...' En dan bidt Nehemia voor zijn volksgenoten, daar ver weg. Vers 6: 'Luister aandachtig en zie hoe Uw dienaar dag en nacht tot U bidt ten behoeve van Uw dienaren, de Israëlieten.' Nehemia gaat schuld belijden, voor het hele volk waarvan hij deel uitmaakt, en ook voor zichzelf. En waar loopt dat gebed dan op uit? Vers 11: "Ach mijn Heer, luister toch aandachtig naar het gebed van Uw dienaar en naar dat van al Uw dienaren die Uw naam willen eerbiedigen. Laat me vandaag toch slagen en laat de koning mij welgezind zijn." In die tijd was ik schenker aan het hof van de koning.'

Gaandeweg die dagen van vasten, van bidden, van worstelen met God, moet het voor Nehemia steeds duidelijker geworden zijn: 'Ik kán niet bidden voor de mensen in Jeruzalem, en zélf buiten schot blijven. Ik heb een hoge positie in Susa, ik loop elke dag bij de koning in en uit! Ik ben één van de mensen die hij helemaal vertrouwt! Misschien is dat wel door God zo geleid! Als ik bid voor hén, dan is de vraag: wat kan ik zélf doen?' De boemerang van het gebed. God tikt je op je schouder: 'Wat denk je er zélf aan te kunnen doen?'

De boemerang bij jou

Als je bidt voor iemand die ziek is, wat doe je dan zelf? Stuur je dan ook weleens een kaart? Of ga een

keer op bezoek? Doe je boodschappen voor die andere, die ziek op bed ligt?

Vanmorgen werden hier twee kinderen gedoopt. En als we dan bidden of God hen wil zegenen, in hun leven, dan komt de boemerang meteen terug. Die kinderen hebben misschien nog 80, 90 jaar te leven. Hoe ziet het milieu er dan uit? Of gaan wij rustig door met energieverstopping en nutteloos auto rijden?

Moeten zij het dan maar uitzoeken, met de opwarming van de aarde? Voel je dat bidden nooit vrijblijvend is? Altijd komt die boemerang weer terug. God zegt: 'Wil je dat Ik die kinderen een gezegend leven geef? Wat doe je er zelf aan?'

Jezus zegt, we hoorden dat aan het begin van de dienst:

'De oogst is groot, maar er zijn weinig arbeiders. Vraag dus de eigenaar van de oogst of hij arbeiders wil sturen om de oogst binnen te halen.' En als je bidt: 'Here God, wilt U arbeiders sturen, om mensen het Evangelie door te geven?', dan komt meteen die boemerang terug. 'Wat doe jij? Werk jij al mee in die oogst?'

De boemerang bij mij

Ik heb dat zelf heel duidelijk ervaren, een jaar of 16 geleden, en daar wil ik je best over vertellen. Het was ook mijn gebed: 'Here God, geef dat steeds meer mensen U leren kennen, dat de boodschap van het Evangelie verder komt!' En wat gebeurde er? Ik had weleens gehoord van een andere christelijke studentenvereniging, De Navigators, dat die een cursus organiseerden voor mensen die meer over geloof wilden weten. Dat deed verder bijna niemand in die tijd. En toen ging het plan rijpen: 'Zouden wij

als kerk in Amersfoort (waar wij toen woonden) ook niet zo'n cursus kunnen organiseren voor de mensen in de buurt?' En het is vreemd: dat plan, dat rijpte, en op elk moment dat ik met God bezig was, kreeg ik van binnen heel sterk dat gevoel: 'Kom op! Ga dat nou organiseren!' Ik kon niet meer gewoon bidden, ik kon niet meer gewoon in de kerk zitten, of in de Bijbel lezen, zonder dat dat gevoel heel krachtig naar boven kwam. Nou, uiteindelijk is het inderdaad gebeurd. Er waren een paar anderen die mee wilden doen. We maakten een folder. En wat denk je? Er kwamen twaalf deelnemers. Van die twaalf zijn er verschillende tot geloof gekomen, één van hen zit al jaren in Indonesië en doet daar zendingswerk. De boemerang van het gebed: je bidt of God mensen tot geloof wil brengen, en de boemerang komt terug: 'Ik wil jou inschakelen!'

Gods boemerang geeft zegen!

Nou, bij een echte boemerang moet je soms wel oppassen! Anders zou die tegen je hoofd aan kunnen klappen. Maar voor Gods boemerang hoeft je niet bang te zijn. Want ik kan je verzekeren: het is alleen maar heerlijk om je eigen gebedsverhoring te mogen zijn! Nehemia heeft ontzettend veel mogen bereiken en enorm veel zegen verspreid. En er is niets zo mooi als gebruikt worden door God. Misschien heb jij dat al gemerkt. Op school, of in Brazilië, of bij Athletes in Action, of in Zuid-Afrika, of in Firewall, of waar dan ook! Wat fantastisch om een instrument te zijn in de handen van God! Gooi 'm maar weg, de boemerang van het gebed! En let op: hij komt terug! Wat doe jij? Wat doe JIJ?! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl